

ser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives. Forbuddet mod at videregive fortrolige oplysninger gennembrydes således i de tilfælde, hvor en part ifølge lovgivningen er pålagt en oplysningspligt. Som eksempel på en oplysningspligt kan nævnes reglerne i arbejdsmiljølovens § 75 om anmeldelsespligt vedrørende arbejdsskader.

En særlig form for oplysningspligt foreligger endvidere i det omfang, en person er undergivet vidnepligt. Forbuddet mod videregivelse af fortrolige oplysninger gennembrydes, hvis en part under en fortsættelse af retssagen efter modpartens påstand er forpligtet til at afgive forklaring, jf. retsplejelovens § 302, hvor der er knyttet processuel skadevirkning til ikke at svare, jf. retsplejelovens § 344, stk. 2. Tilsvarende gør sig gældende, hvis en part under en senere *anden* retssag optræder som vidne og er forpligtet til at afgive vidneforklaring. Det vil i sådanne tilfælde bero på de almindelige vidneregler, herunder navnlig retsplejelovens § 170, stk. 3, om parten vil være forpligtet til at afgive (vidne)forklaring, og dermed videregive fortrolige oplysninger fra retsmæglingen.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 om retsmæglingens fortrolighed indebærer også, at en tredjemand, f.eks. en sagkyndig, der deltager i retsmæglingsmøder, har tavshedspligt, således at tredjemanden som udgangspunkt ikke må videregive oplysninger fra retsmæglingen, medmindre andet aftales i forbindelse med retsmæglingen (eller eventuelt efterfølgende), eller oplysningen i øvrigt er offentligt tilgængelig.

Efter *stk. 3* finder den foreslåede bestemmelse i stk. 2 tilsvarende anvendelse for andre, der deltager i retsmæglingen, end parterne og retsmægleren. En tredjemand, der deltager i en retsmægling, kan således frit videregive en oplysning, som hidrører fra vedkommende selv. Det bemærkes dog, at adgangen til videregivelse af oplysninger kan være begrænset af tavshedspligt efter anden lovgivning. f.eks. reglerne i lov om patienters retsstilling vedrørende sundhedspersoners tavshedspligt. Sådanne eventuelle andre tavshedspligtsregler gælder ved siden af den foreslåede regel. Tredjemanden kan endvidere videregive oplysninger fra retsmæglingen, hvis det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives, f.eks. reglerne i lov om social service om offentligt ansattes pligt til at indberette vanrøgt af børn.

Forbuddet mod videregivelse af fortrolige oplysninger gennembrydes f.eks. også, hvis tredjemanden under en senere retssag – herunder en retssag om den tvist, der gav anledning til retsmæglingen – har pligt

til at afgive forklaring som vidne. Det vil i sådanne tilfælde bero på de almindelige vidneregler, herunder navnlig retsplejelovens § 170, stk. 3, om tredjemanden vil være forpligtet til at afgive vidneforklaring, og dermed videregive fortrolige oplysninger fra retsmæglingen.

Bestemmelsen regulerer ikke retsmæglerens tavshedspligt. Retsmægleren er – uanset om denne er domstolsjurist eller advokat – i forvejen underlagt tavshedspligt efter de almindelige regler herom og vil kunne straffes for uberettiget videregivelse af fortrolige oplysninger fra retsmæglingen, jf. henholdsvis straffelovens § 152 for domstolsjurister og straffelovens § 152, jf. retsplejelovens § 129, for advokater.

De foreslåede regler i *stk. 2 og 3* indeholder ikke bestemmelser om, i hvilket omfang en parts eller en tredjemands videregivelse af fortrolige oplysninger i strid med de nævnte bestemmelser kan sanktioneres. Dette spørgsmål afgøres efter den i øvrigt gældende lovgivning mv., herunder dansk rets almindelige erstatningsregler og straffelovens regler om fredskrænkelser.

Stk. 4 angår en parts adgang til under en fortsættelse af sagen ved retten at anvende oplysninger modtaget under en retsmægling til at begrunde en anmodning om editionspålæg. Bestemmelsen fastslår, hvornår en part – når retsmæglingen ikke lykkes, og retssagen derfor fortsætter ved retten – under den fortsatte retssag kan anvende oplysninger, som parten ellers efter *stk. 1* ikke må videregive. En sådan anvendelse af oplysninger kan alene ske i det omfang, det er nødvendigt til brug for at begrunde en anmodning til retten om at pålægge modparten eller andre at udlevere dokumenter (edition), jf. retsplejelovens kapitel 28. En anmodning kan f.eks. tænkes fremsat, hvis der under retsmæglingen er fremkommet oplysninger om et dokument, som modparten eller tredjemanden efterfølgende bestrider eksistensen af. Om et editionspålæg skal gives, afgøres efter de gældende regler i retsplejelovens kapitel 28. Retten kan således give modparten eller tredjemanden editionspålæg, medmindre der derved vil fremkomme oplysning om forhold, som den pågældende ville være udelukket fra eller fritaget for at afgive forklaring om som vidne, jf. retsplejelovens §§ 298 og 299. Retten vil i forbindelse med en anmodning om editionspålæg således f.eks. skulle tage stilling til, om retten i givet fald ville træffe bestemmelse om vidneudelukkelse efter retsplejelovens § 170, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.8 og 3.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.